

DATA LÍMIT PER A PRESENTAR PROPOSTES DE
CANDIDATS A ARXIPREST

HOMILIES

> INICI DE L'ANY SACERDOTAL - SOLEMNITAT DEL SAGRAT COR DE JESÚS

*Homilia pronunciada a la catedral de Vic el
dia 19 de juny del 2009*

Sr. Degà i membres del Capítol
Sr. Vicari General i germans preveres
Religiosos i religioses
Seminaristes, laics i laiques
Germans i germanes, tots estimats de Déu

Amb aquesta eucaristia en la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús iniciem a la nostra diòcesi de Vic l'Any Sacerdotal. L'iniciem en comunió amb tota l'Església Universal. Aquesta tarda el Papa presideix les vespres d'inauguració solemne de l'Any Sacerdotal i arreu de les diòcesis de tot el món catòlic es fan actes semblants al nostre. No estem sols. Estem en comunió amb tota la diòcesi i en comunió amb tota l'Església.

L'Any Sacerdotal donat a l'Església pel papa Benet XVI es perllongarà fins a la mateixa solemnitat del Sagrat Cor de Jesús de l'any vinent i l'objectiu que té, amb les mateixes paraules del Sant Pare, és el «d'ajudar a percebre cada vegada més la importància del paper i de la missió del sacerdot en l'Església i en la societat contemporània».

Què és el sacerdoci en l'Església i en el món?

Vull fer esment de dos fets que contrasten per a iniciar la nostra reflexió:

Contava un sacerdot que va ser detingut pels nazis en l'època de la Segona Guerra Mundial que, quan el comandant li va preguntar quina era la seva professió, i ell va respondre: «Sóc sacerdot.» Aquell va comentar: «És a dir, un inútil!»

I l'altre testimoni ben diferent és el de la beata Teresa de Calcuta, que, en el Sínode sobre la Família de l'any 1980, va dir: «No em sento digna de parlar en presència del Sant Pare i dels bisbes; però he acceptat la invitació de venir per comunicar-vos el prec de tots aquells que constitueixen el rebuig de la societat: leprosos, pobres, moribunds, malalts, abandonats... ells m'han demanat que us digui que necessiten sants sacerdots.»

Quines visions més diferents!. La que neix d'una ideologia materialista, orgullosa, sense Déu, i la que neix de la fe en el cor que fa mirar l'home estimant-lo en la seva situació. La nostra mirada sobre el sacerdoci en l'inici de l'Any Sacerdotal i sempre vol ser aquella que neix de la fe cristiana.

Les paraules del sant rector d'Ars, Joan Maria Vianney —amb motiu dels cent cinquanta anys de la seva mort s'ha promulgat aquest Any Sacerdotal—, expressen amb tota profunditat la grandesa del sacerdoci, en la seva

naturalesa i en la seva missió: «El sacerdot continua l'obra de la redempció a la terra... si hom compregués bé el sacerdot sobre la terra, es moriria no pas de por, sinó d'amor... El sacerdoci és l'amor del cor de Jesús» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 1589).

El sacerdoci ministerial dels bisbes i dels preveres té, doncs, relació amb Jesús. Encara més, com ens han dit, en l'amor del cor de Jesús. Per això el lema que el Papa ha escollit per a l'Any Sacerdotal és: *Fidelitat de Crist, fidelitat del sacerdot*. La fidelitat de Crist és la raó de tota fidelitat en l'Església. Nosaltres podem i devem ser fidels perquè Crist és sempre fidel. *Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles*, llegim en la carta als Hebreus. La fidelitat de Crist és manté pels segles i és la causa de la nostra fidelitat.

La solemnitat d'avui ens ajuda a contemplar l'amor del cor de Jesús que té relació amb el sacerdoci. Com ens estima Jesús? Sant Pau, en la segona lectura que hem escoltat, ha expressat que ell prega al Pare perquè els efesis puguin *comprendre, amb tot el poble sant, que n'és, d'ample, de llarg, d'alt i de profund, l'amor del Crist*. Amb les quatre dimensions de l'espai, l'Apòstol ens parla de la immensitat de l'amor, que, amb paraules seves, *sobrepassa tot coneixement*.

Aquestes són les paraules de Pau que expressen el fet de l'amor palpable de Crist, del qual l'Església és testimoni. En l'evangeli hem escoltat l'expressió de l'amor

de Crist en la seva donació total: *Un dels soldats li donà una llançada al costat i a l'instant en sortí sang i aigua*. Per quina raó calia aquesta màxima expressió després de mort? Què ens vol expressar sant Joan convidant-nos a contemplar aquest fet citant el profeta Zacaries: *Miraran aquell que han traspassat?*

La mirada contemplativa descobreix en el cor traspassat de Crist mort en la creu el mateix cor de Déu. Els homes i dones necessitàvem aquesta donació fins a l'extrem per a poder arribar a descobrir per sempre que, no solament Déu ens estima, sinó que «Déu és amor». Un amor en l'essència de Déu, amb la característica de la misericòrdia. Som estimats de Déu, no perquè merescuem ser estimats, sinó perquè ell ens ha estimat primer i, a més, ens vol atraure a ell amb *llaços d'amor*, com deia el profeta Osees en la primera lectura.

El cor de Déu, aquell que deia: *Tinc el cor trasbalsat dintre meu, tinc inflamades les entranyes*, per expressar la seva misericòrdia sempre fidel de Déu, és el cor que sempre ha estimat la humanitat. L'amor misericordiós que es manifesta plenament en Crist és l'amor etern de Déu, raó de la creació, de l'elecció d'Israel i de la salvació plena de tota la humanitat per la mort i resurrecció del Senyor.

Contemplant l'amor de Crist, del seu cor que bategà d'amor pel Pare i per tots els homes,

amb la força de l'Esperit Sant, nosaltres hem de tenir la certesa que, com diu sant Pau en la carta als Romans: *Ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre* (Rm 8,38-39).

L'amor de Crist no és, germans i germanes, una realitat del passat, sinó una realitat ben present en l'Església i en el món. Principalment en l'Eucaristia es fa present l'amor actual, ara i aquí, de Crist per la humanitat. Sí, Crist es fa realment present en el sagrament de l'Eucaristia, i cal que renovem aquesta fe. No la podem donar per suposada, aquesta fe!, ens recordava el Papa recentment. Alguns volen fer-nos pensar en una mera acció simbòlica com a font de valors «necessaris» per al nostre món. I nosaltres donem la nostra obediència de la fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia, i volem deixar que sigui el mateix Crist el qui ens vagi transformant en ell, per a ser nosaltres mateixos presència seva enmig del món. Perquè la fam i la set del món és la fam i set de Déu que solament Crist amb el seu cor humà i diví pot assaciar. Jesús ens diu: *Si algú té set, que vingui a mi; el qui creu en mi, que begui. Perquè diu l'Escriptura: Del seu interior brollaran rius d'aigua viva* (Jn 7,37-38).

Sacerdoci i amor del cor de Crist, sacerdoci i Eucaristia. Vet aquí el lligam fonamental de la vida del sacerdot i l'amor de Crist.

Sense sacerdots no hi ha Eucaristia i sense Eucaristia no hi ha Església, no hi ha cos de Crist enmig del món. D'aquí neix la nostra acció de gràcies per tots i cada un dels sacerdots de la nostra diòcesi, dels qui fa més anys que exerceixen aquest ministeri i dels qui en fa menys, dels qui estan plens de vida i de salut i dels qui estan malalts i amb poques forces, dels nascuts en aquesta terra i dels qui han vingut d'altres llocs –com jo mateix– a ajudar-nos en aquests moments de necessitat. Per tots, gràcies a Déu.

Donem gràcies a Déu per tots ells, i us demano, germans i germanes, que pregueu per nosaltres, perquè visquem la fidelitat a Crist en la santedat de vida. Pregueu per nosaltres, els vostres humils servents, perquè siguem el que som, perquè siguem Eucaristia. Ser sacerdot és ser Eucaristia. El centre, l'arrel, la font de tota la nostra vida i el nostre ministeri és l'Eucaristia.

Benvolguts seminaristes de la nostra diòcesi, tots nosaltres preguem per tots i cada un de vosaltres cada dia, perquè sigueu fidels a la vocació rebuda. No tingueu por de donar-vos a Crist, no tingueu por que ell us vagi transformant per a poder arribar un dia a rebre el sagrament de l'Orde, per a poder ser enmig del món transparència de Crist. El nostre món parla molt de «realitzar-se»; els cristians, però, sabem que la clau de la vida és «deixar-se fer per Déu». L'amor de Déu manifestat en Crist és la nostra única i autèntica realització.

Germà Ricard, ara seràs admès entre els candidats a l'orde sagrat. Has fet un llarg camí de preparació al sacerdoci, però cal que ara et comprometis a seguir la teva preparació; nosaltres pregarem per tu perquè puguis arribar a la meta del sacerdoci.

Germans i germanes, no deixeu de pregar confiadament al Senyor, en aquest Any Sacerdotal especialment, perquè no ens manquin els sacerdots que necessitem per al servei de la nostra Església i la nostra societat. Necessitem, ara com mai, molts i sants sacerdots. En la carta adreçada a tot el Poble de Déu us demanava la pregària davant el Santíssim Sagrament exposat. Us convido a pregar en aquesta catedral tots els dijous d'aquest Any Sacerdotal a dos quarts de set del vespre. Que ens ajudi a viure aquest any de gràcia del Senyor la intercessió de santa Maria, Mare de Jesucrist, l'únic i gran sacerdot per sempre.

> EN EL FUNERAL DEL BISBE JOSEP MARIA GUIX I FERRERES, EMÈRIT DE VIC

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 1 de juliol del 2009

Srs. Cardenals,
Srs. Arquebisbes,
Srs. Bisbes,
Germans preveres i diaques

Molt Honorable Sr. Vice-president de la Generalitat de Catalunya

Molt honorable Sr. President
Sr. Alcalde de Vic
Srs. Diputats
Sr. Alcalde de Cardona – la Coromina
Digníssimes autoritats civils i acadèmiques

Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

L'esperança cristiana ens ha convocat per a celebrar les exèquies del nostre germà, el bisbe Josep Maria Guix i Ferreres, que fou, durant vint any, pastor propi d'aquesta Església diocesana i que ha mort essent emèrit d'aquesta seu. Els cristians enterrem els nostres difunts amb la fe i l'esperança que neixen de Jesucrist, el Senyor, que ha mort i ressuscitat perquè nosaltres puguem viure alliberats del pecat i de la mort. El baptisme, que el nostre germà rebé a la parròquia de Sant Ramon de la Coromina, és participar en la mort de Crist per a poder ressuscitar amb ell. En l'enterrament del nostre germà, el bisbe Josep Maria, nosaltres celebrem la victòria de Crist sobre el pecat i la mort, sabent, per la fe, que la seva victòria és també la nostra victòria. El dolor, doncs, per la mort d'una persona estimada es trasmuda en el goig profund de l'esperança en la vida amb el Senyor més enllà de la mort. Com ens ha ensenyat l'apòstol Pau en la primera carta als cristians de Tessalònica: *Estarem amb el Senyor per sempre*. Les paraules de fe són per a nosaltres consol en aquest moment de la mort del nostre bisbe i en tot moment de lluita i de dificultat.

In nomine Jesu és el lema episcopal del bisbe Josep Maria, que el va acompanyar en els quasi quaranta-un anys de ministeri episcopal, primer, com a bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi de Barcelona, i després, com a bisbe de Vic. Són també aquestes les mateixes paraules que sant Pere va dir a l'home invàlid de la «porta bonica» del temple de Jerusalem: *No tinc ni plata ni or, però et dono el que tinc: En nom de Jesucrist, el Natzaré, camina.*

El ministeri episcopal en l'Església, des de sant Pere i els apòstols a tots els bisbes de tots els temps, el que vol aportar al món i a la societat, de manera principal i primordial, és Jesús, el Crist. La paraula del ministre de l'Església als homes i dones que troba en el seu camí és la mateixa sempre: en nom de Jesús, camina. Els apòstols de tots els segles anuncien Crist i conviden a la conversió, perquè l'encontre autèntic amb Jesús canvia el cor de les persones i les fa caminar pels senders de la vida autèntica en la veritat i l'amor. La predicació de l'Església no és una paraula buida, sinó que en la paraula que ella anuncia, amb la força de l'Esperit Sant, hi ha una presència, amagada als ulls, però plena de llum per al qui creu. En la paraula de l'Església es fa present la Paraula mateixa de Déu, perquè és el Crist vivent, Senyor de la història i del cor dels homes, el qui és present en l'anunci humil de l'Església.

Per això, en aquests moments de comiat del bisbe Josep Maria, és bo que tinguem presents, germans i germanes, tot el bé que

ell, per mitjà dels seu ministeri episcopal, ens ha fet amb la seva predicació preparada, documentada i profunda; amb els seus escrits: cartes pastorals, glosses, llibres, articles, documents...; amb el seu magisteri teològic, sobretot en les matèries de doctrina social de l'Església. Tota la diòcesi és testimoni d'aquesta fidelitat a Jesús en la seva predicació i en el seu magisteri. Que ell gaudeixi eternament de la visió de la veritat que en aquest món cregué, ensenyà i predicà als seus germans i germanes!

Paraula i Eucaristia són realitats inseparables en la vida i en la missió de l'Església. En l'evangeli acabem d'escoltar com Jesús ressuscitat, tot caminant amb els deixebles d'Emaús, els explicà l'Esclat i com, en arribar a casa i posar-se a taula, *pregué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava.* L'Església, per mitjà del ministeri sacerdotal, no para mai de llescar el pa de la paraula i el pa de l'eucaristia per als seus fills, perquè tinguin vida.

La salvació de Crist continua present enmig del món i es fa present en la predicació de la paraula i en la celebració dels sagraments cristians. El Senyor instituí el ministeri sacerdotal perquè la seva salvació romangués en el món veritablement present. Els bisbes són continuadors de l'obra dels apòstols de Crist i en el seu ministeri apostòlic, que exerceixen en comunió entre ells i amb els seus preveres, es fa present, en cada moment de la història, en l'avui de la salvació, l'amor de Déu per a

tots els homes, manifestat en plenitud en Crist, el seu Fill unigènit.

En aquest moment d'agraïment per la vida i el ministeri del bisbe Josep Maria, vull fer present, en ofrena per al Pare, tot el seu treball sacerdotal. Ell, com a successor dels apòstols, va complir fidelment l'encàrrec de vetllar per tota l'Església, tant en la sol·licitud per totes les Esglésies com en la cura pastoral per la porció del Poble de Déu que el Senyor li encomanà. Va recórrer fidelment tota la diòcesi en visita pastoral. Foren quatre les visites pastorals que va fer a totes les dues-centes quaranta-vuit parròquies de la nostra diòcesi de Vic. Va edificar i consagrar nous temples. Va celebrar tots els sacraments de Crist arreu de la diòcesi. Presidí la celebració de l'Eucaristia. Administrà el sacrament de la confirmació. Ordenà ministres sagrats, preveres i diaques, per al servei del Poble de Déu...

Germans i germanes, pregueu per ell, vosaltres que sou testimonis que, per mitjà de la seva persona, la gràcia de Déu ha arribat als vostres cors i a les vostres vides. Tots els qui heu participat de l'Eucaristia presidida per ell, tots els qui va rebre el sacrament de la confirmació o altres sacraments, tots els qui per la imposició de les mans va ser incorporats als ordes sagrats del servei, tots els qui com els deixebles d'Emaús heu experimentat que el vostre cor s'abusava per la presència de Crist en el ministeri apostòlic del bisbe Josep Maria, pregueu per ell, perquè el qui presidí

i administrà en la fe els sacraments de la misericòrdia divina, ara gaudeixi d'aquesta mateixa misericòrdia.

Paraula i Eucaristia. Eucaristia i Vida. Eucaristia i Caritat. La fe cristiana té una dimensió social —un convenciment que el bisbe Josep Maria repetia moltes vegades. L'Eucaristia porta a la comunitat i al món. Com ens diu el Concili Provincial Tarraconense, en el qual participà el nostre estimat bisbe: «El Concili exhorta a revifar la tradició, tan intensament viscuda en els primers segles de l'Església, de vincular visiblement la celebració de l'Eucaristia amb la caritat fraterna.»

L'Església, pelegrina per aquest món envers la pàtria definitiva, la Jerusalem celestial, no pot fer res més que anunciar Crist a tots els pobles i a totes les nacions. L'Església que peregrina en aquesta nostra terra ha estat sempre fidel a aquest anunci per al bé dels homes i dones que configuren el nostre país i en cada moment ha fet present la llavor de vida de l'Evangelí, engendradora d'una cultura cristiana i catalana. L'anunci interpel·lador de Crist que fa l'Església, avui i sempre, a cada persona, parteix d'un convenciment: només en el nom de Crist és donada a l'home la salvació. I, per això, evangelitzar significa portar Crist als homes; el Crist que dóna l'autèntica llibertat, també en les coses temporals. La doctrina social que ofereix l'Església als homes i de la qual el bisbe Josep Maria era mestre excel·lent, neix de la fe cristiana en la salvació integral de la persona,

de l'esperança en una justícia plena i de la caritat que fa tots els homes veritablement germans en Crist.

Paraula, Eucaristia i Vida són inseparables. L'Església anuncia i porta als homes l'amor de Déu perquè cada persona, en descobrir-se estimada per Déu, pugui comprendre la seva dignitat transcendent i al mateix temps la de tota persona humana i així es faci possible la humanitat nova fonamentada en la veritat i l'amor. Solament l'amor és capaç de transformar les relacions entre nosaltres i solament l'amor que neix de Déu és el fonament possible de la civilització de l'amor.

Preguem pel nostre germà, el bisbe Josep Maria, que va excel·lir en l'ensenyament de la doctrina social de l'Església, perquè l'amor i la veritat que ell volgué ensenyar i viure, siguin ara visió i gaudi per a ell en l'eternitat de Déu. Preguem per tots nosaltres, preguem per Catalunya amb profundes arrels cristianes i tan estimada pel bisbe Josep Maria, perquè tots els seus ciutadans caminem segons la veritat i l'amor que ens porti a la solidaritat envers els més pobres i necessitats i a unes relacions de pau, basades en la justícia, la llibertat i el respecte mutu.

Germans i germanes, avivem la nostra fe i esperança, en aquests moments de la mort del nostre bisbe Josep Maria. Ha mort un pastor de l'Església que exercia el seu ministeri de fer present Crist, Cap i Pastor del seu Poble. Fins al darrer moment no va deixar

d'exercir el ministeri en el servei a la diòcesi i en concret a les religioses i residents de les Germanetes del Pobres de Vic, on s'estava com un resident més. En aquests moments de gràcia, perquè el nostre bisbe, un dels nostres ha estat cridat a la casa del Pare, cal demanar al Senyor que ens faci el do de les vocacions a la vida sacerdotal que necessitem per al servei de la nostra Església. El bisbe Josep Maria Guix ha mort en l'inici de l'Any Sacerdotal; que la seva intercessió ens ajudi a nosaltres a comprendre el do de la vida sacerdotal per al bé de l'Església i de la societat.

Santa Maria de les Feines Senzilles, Reina dels Apòstols i Mare de Misericòrdia, pregueu pel vostre fill, el bisbe Josep Maria Guix i Ferreres, ara, en l'hora de la seva mort, com ell us ho pregà tantes i tantes vegades en la pregària de l'avemaria, perquè, conduït de la vostra mà, sigui presentat davant el vostre Fill, Jutge misericordiós, i el trobi digne, per la seva misericòrdia infinita, de rebre el premi dels qui han estat fidels servidors de l'Evangeli. Amén.

Agraïment:

En nom propi, com a bisbe d'aquesta diòcesi de Vic, i en nom dels familiars del bisbe Josep Maria Guix i Ferreres, us expresso el més profund agraïment a tots els qui us heu fet presents en aquesta celebració per pregar per ell.

Agraïm també totes les expressions d'estima envers ell, tant en la seva mort com en la

seva malaltia. Vull agrair especialment el servei que li han fet les Germanetes dels Pobres en els darrers anys, acollint-lo en la seva casa. Germanetes, ell se sentia veritablement a casa seva en la vostra casa. Gràcies.

Agraïm l'expressió de condol que ens ha transmès el Sant Pare Benet XVI, així com totes les que ens han fet arribar els germans bisbes d'arreu d'Espanya i tantes institucions del món civil, cultural i econòmic.

Agradecemos muy especialmente la presencia de la representación de la Fundación Pablo VI de Madrid, a la que tanto amaba i servia con entrega y vocación el Dr. Josep Maria Guix.

Continueu, germans i germanes, tenint-lo present en les vostres pregàries.

> APLEC DE MATAGALLS

Homilia pronunciada al cim de Matagalls, amb motiu de l'aplec, el dia 12 de juliol del 2009

Un any més hem pujat en aquesta muntanya de Matagalls. Molts de vosaltres ja fa molts anys que hi pugeu fidelment. I és que aquesta muntanya, com deia el bisbe Josep Maria Guix, recentment traspasat, en un article pòstum que publica *Catalunya Cristiana*, «xucla els seus devots amb seducció i força».

En aquell temps, Jesús cridà els Dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Són

aquestes paraules que acabem d'escoltar en l'evangeli proclamat en la celebració de l'Eucaristia de l'Aplec de Matagalls d'aquesta any les que ens fan recordar qui som nosaltres i quines són les arrels del nostre país. El nostre poble s'ha anat configurant des de la identitat cristiana, que, com el ferment en la massa i com la sal en el menjar, de manera humil ha fet néixer realitats profundament cristianes i profundament nostres, profundament catalanes.

Com sabem tots molt bé, aquest nostre aplec, que aquest any compleix el seu seixantè aniversari, va néixer per la iniciativa del pare claretí Faustí Illa, arran de la canonització, l'any 1950, de sant Antoni Maria Claret i Clarà, que en aquest cim de Matagalls va plantar una creu, amb tota probabilitat, l'1 d'agost de l'any 1850. El pare Claret, que deu anys enrere havia estat regent de la parròquia de Viladrau, posseïa un cor abrusat de zel missioner; per això va voler que la creu de Crist, des d'aquest cim, beneís la parròquia de Viladrau i amb això també tot el nostre país, des d'aquesta muntanya tan significativa. Jesús envià els seus deixebles i amb això els constituïa «apòstols», que vol dir «enviats». I des d'aquell moment mai no ha parat Jesús, viu entre nosaltres en el misteri de l'Església, de cridar i d'enviar apòstols arreu del món. Com abans hem dit, el nostre país ha rebut la llavor de grans missioners. Sant Pau fou dels qui van sembrar la llavor de l'evangeli i després d'ell grans homes i dones han

anunciat, amb la seva paraula i amb el seu testimoni, Crist, Salvador de tots els homes i de tot l'home.

Però també ens cal en aquests moments demanar al Senyor valents i pacífics anunciadors de l'evangeli en el nostre país, que s'estén més enllà del que els nostres ulls poden veure des d'aquest cim. La missió cristiana sempre és nova. Cada generació ha de redescobrir que la fe solament és viva en el cor d'una persona quan ella la comunica als altres. Dit d'una altra manera, és impossible que la fe en Crist sigui en el cor i que aquesta no faci néixer el desig de comunicar-la als altres.

Els bisbes de Catalunya us recordem, i ens recordem a nosaltres mateixos, que en aquests moments urgeix comunicar l'Evangeli amb nou ardor. És ben clar i evident que el nostre país té arrels cristianes. Aquesta creu, entorn de la qual en apleguem, n'és una bona expressió. Però també en els nostres cors ha d'anar creixent un altre convenciment. El cor, l'ànima del nostre poble, és la fe cristiana. Tot poble té una identitat profunda que s'expressa de moltes maneres amb una cultura pròpia. Nosaltres la tenim, aquest cultura pròpia. Però podem caure en el parany de pensar que la cultura té la seva arrel en ella mateixa. La cultura d'un poble neix d'una ànima profunda que és una visió de la vida i de l'home, de Déu i de la vida d'acord amb la fe que neix del coneixement de Déu.

La creu de Matagalls plantada amb gosadia i amb fe, ens recorda allò que ens ha dit sant Pau: «Nosaltres som beneïts de Déu. Som beneïts i escollits a existir en Jesucrist. Som beneïts i escollits a existir en la condició de fills de Déu. En Jesucrist hem estat rescatats al preu de la seva sang.»

El papa Benet XVI ens ha ofert una nova encíclica, la tercera, que porta per títol *Caritas in veritate*. Ell ens recorda que la font de la fraternitat entre els homes i els pobles és el descobriment de la paternitat de Déu: *L'anhel del cristià és que tota la família humana pugui invocar Déu com a Pare nostre. Que, juntament amb el Fill unigènit, tots els homes puguin aprendre a resar al Pare i a suplicar-li amb les paraules que el mateix Jesús ens ha ensenyat, que sapiquem santificar-lo vivint segons la seva voluntat i que tinguem també el pa necessari de cada dia, comprensió i generositat amb els qui ens ofenen, que no siguem sotmesos excessivament a les proves i que siguem alliberats del mal*" (núm. 79).

Preguem i demanem al Senyor pel nostre país, per totes les diòcesis de Catalunya, per totes i cada una de les persones que formem aquest país, que tots compreguem i visquem amb alegria i testimoni la fe en Crist rebuda dels nostres avantpassats i que, al mateix temps, nosaltres siguem continuadors de la tasca d'anunciar l'evangeli de Jesucrist.

Acabo aquesta homilia amb paraules de Mn. Jacint Verdaguer parlant de la creu del Montseny: «*Verament, la Creu de Jesucrist sempre és hermosa i en totes bandes és escaient i gran... Mes una creu com aqueixa, plantada al cim d'una muntanya que és lo pit de nostra estimada terra, me sembla no solament un signe de possessió, sinó també de la presència de Déu sobre ella; i ensems un acte de fe, d'esperança i caritat de nostra pàtria.*

Més encara, me sembla veure quelcom de qui l'ha creada i redimida, com si diguéssim l'ombra o la figura sagrada de nostre Senyor Jesucrist estenent-li los braços amorosament, com per abraçar a sos fills, cridant-nos a tots a una pàtria millor quan se'ns acabe lo viatge per aqueixa.

No em guanya ningú en amor a Catalunya, mes vull estimar-la avui, vull estimar-la demà, vull estimar-la sempre. Vull que aqueix amor no s'acabe amb una vida transitòria i fonedissa, com la neu d'aquesta muntanya crucífera. Sinó que desitjo estimar-la també des d'allí dalt, a on l'amor de l'home unint-se amb l'amor de Déu, com una guspira al sol, és d'eterna durada.»

> EN EL FUNERAL DE MN. JOSEP PUIG I COLLELL

Homilia pronunciada a l'església parroquial de Santa Maria d'Aiguafreda el dia 24 de juliol del 2009

2Tm 2,8-13 // Jn 6,37-40

Acabem d'escoltar les paraules de sant Pau al seu deixeble Timoteu: *Pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la Bona Nova que jo predico.* I nosaltres avui, com Pau i com tots els apòstols de tots els segles, en l'enterament del nostre germà, Mn. Josep Puig i Collell, proclamem la resurrecció de Jesucrist. Aquesta és la Bona Nova que el nostre germà en cada celebració de l'Eucaristia ha proclamat durant els trenta anys que ha estat rector d'aquesta parròquia. I de manera especial ho ha fet cada vegada que presidia les exèquies dels cristians d'aquesta parròquia —i ho ha fet moltes vegades!—. Ell ha proclamat l'evangeli de l'esperança. La victòria de Crist sobre la mort és també la nostra victòria, per això l'esperança en la resurrecció de Crist és la font del nostre consol, tot i la tristesa de la separació.

Mn. Josep Puig, com a rector d'aquesta parròquia, i el mateix en les altres parròquies que ha servit ministerialment durant els cinquanta-tres anys de vida sacerdotal, ha fet la caritat de pregar pels cristians que han deixat aquest món. Avui nosaltres, i molt especialment els fidels d'aquesta parròquia, cal que puguem per ell. La caritat cristiana ens demana de pregar pels difunts, perquè la misericòrdia de Déu els aculli en el seu si i els purifiqui de les mancances que puguin restar en el seu cor per la fragilitat humana.

L'hora de la mort és aquell moment que arriba a tothom més aviat o més tard. Tota per-

sona és conscient d'aquesta realitat. La mort ens iguala a tots els homes. Tots naixem i tots igualment morim. Els cristians, però, sabem que morim, però també sabem que podem morir amb el Senyor. El moment de la mort és aquell instant en què cadascú està sol davant el misteri. Però la fe cristiana ens fa descobrir que no som mai sols. El Senyor és amb nosaltres si en ell posem la confiança, si la fe i la caritat ens obren la porta de l'esperança. L'amor de Déu mai no ens abandona. Sempre i en tot moment tenim la certesa de l'amor de Déu. En el moment crucial de la mort, el Senyor és amb nosaltres. Per això sant Pau pot dir: *Si morim amb ell, també viurem amb ell*. Morir amb el Senyor és la nostra esperança, perquè qui així mor viu amb el Senyor per sempre. El nostre germà ha mort confiant en Déu. Ell ha mort confortat per la pregària i pels sagraments de Crist. Ell en tota la seva vida, marcada pel baptisme, va intentar de viure en la fidelitat de ser sempre del Senyor. En les proves de la vida s'ha mantingut fidel en la fe i en l'amor al Senyor. Per això nosaltres podem pregar per ell en l'esperança de saber que ell viu en el Senyor i regna amb el Senyor, com ens ha dit sant Pau.

Ha mort un sacerdot de Crist en el servei del Poble de Déu. Ha mort el rector d'aquesta parròquia de Santa Maria d'Aiguafreda, de la parròquia de Sant Rafel del Figaró i de Sant Pere de Valldeneu. Mn. Josep Puig ha mort servint les comunitats encomanades. Ell, com a bon sacerdot, ha estat atent a les necessitats dels fidels i atent a allò que l'Es-

glésia, per mitjà del seu bisbe, li encomanava. L'obediència i la disponibilitat en el ministeri sacerdotal té la seva arrel en la configuració a Crist, bon Pastor. En l'evangeli hem escoltat les paraules clares de Jesús: *Jo no he baixat del cel per fer la meua voluntat, sinó la del qui m'ha enviat*.

En el cor del jove Josep Puig va anar madurant la llavor de la vocació sacerdotal. En el si de la seva família i de la seva parròquia de Santa Maria de Manlleu, la llavor de la vida cristiana va anar prenent la forma del servei al Poble de Déu en el ministeri sacerdotal. La vocació sacerdotal mena al servei. Per això mateix una clau de la vida autènticament sacerdotal és la disponibilitat a imitació de Crist. El sacerdot s'ha de deixar transformar radicalment. I aquesta és la nostra lluita contínua. La nostra meta és aconseguir, amb la gràcia de Déu, la santedat pròpia del qui ha de ser enmig de la comunitat cristiana presència de Crist. Germans, això els sacerdots ho intentem dia rere dia; no en tingueu cap dubte! Però també sabem que mai no arribem a poder dir del tot el que deia sant Pau: *Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi* (Ga 2,20). Tingueu compassió de nosaltres i pregueu més i més, perquè visquem la santedat pròpia de la nostra vocació sacerdotal.

La nostra disponibilitat, la nostra obediència, la nostra santedat en camí envers la plenitud té una sola i única raó: que el Poble de Déu tingui vida en Jesucrist. La nostra meta, la de tots els preveres, la del nostre germà Mn.

Josep Puig, no és la d'acumular riquesa, ni la de tenir fama, ni la d'exercir poder, ni la de triomfar en la vida. El que mou la nostra vida és que la fe en Crist neixi, es conservi i creixi en el cor d'aquells que el Senyor ens ha encomanat.

En l'evangeli hem escoltat com expressava Jesús la seva obediència al Pare unida a la voluntat de salvació: *La voluntat del Pare és que tots els qui veuen el Fill i creuen en ell tinguin vida eterna. I jo els ressuscitaré el darrer dia.* En aquesta sola dinàmica té sentit la vida del sacerdot. I en aquesta sola dinàmica té sentit el que fem i el que deixem de fer, seguint la crida del Senyor a deixar-ho tot per seguir-lo. El sacerdot en la seva vida i ministeri vol fer néixer la fe cristiana en el cor de les persones, sabent que aquesta obre la porta a la vida eterna. El qui de veritat es troba amb Crist es troba amb el principi per a entendre el món i per a trobar el camí de la història. El qui de veritat es troba amb Crist troba la vida eterna.

La fe cristiana ens manifesta la realitat de la vida més enllà de la mort. La vida que ens dóna Crist i que nosaltres acceptem per la fe, no és una vida per a morir, sinó la vida per a viure eternament. L'esperança en la resurrecció resta oberta per al qui es troba amb Crist i creu en ell. La resurrecció del darrer dia és una afirmació cristiana unida a la mateixa fe en Crist mort i ressuscitat. No podem negar la resurrecció dels nostres difunts i la nostra pròpia resurrecció sense negar la

resurrecció de Crist. Nosaltres creiem que Crist ha ressuscitat com a primícia dels qui moren posant en ell la seva confiança. Per això, perquè nosaltres ho creiem i perquè el nostre germà, Mn. Josep Puig, ho cregué i ho ensenyà al Poble de Déu, tenim l'esperança posada en el Senyor i en la seva misericòrdia que el nostre germà ressuscitarà el darrer dia i nosaltres esperem també ressuscitar amb ell.

Germans i germanes, ha mort un servidor del Poble de Déu i ha mort en l'Any Sacerdotal. La nostra pregària i el nostre zel han de ser vocacionals. No podem resignar-nos a dir que no hi ha prou sacerdots. Hem de confiar en el Senyor i demanar-li en la pregària que ens faci el do d'homes joves que, com mossèn Josep, tot escoltant la veu del Senyor, es lliurin al ministeri del servei dels altres en l'Església. Hem de confiar, hem de pregar i hem d'ajudar els infants i joves de les nostres comunitats a fer l'experiència de l'encontre amb el Senyor, en la pregària, en els sagraments, en el servei als altres.

Encomanem el nostre germà a l'Església del cel. Encomanem-lo a la intercessió dels sants, a santa Maria, reina dels apòstols i mare dels sacerdots; encomanem-lo als germans Peiró i Victori, beats, fills d'aquesta parròquia, al dominic Ramon i al laic Miquel, perquè el qui va servir el Poble de Déu fidelment pugui ara gaudir de la festa eterna al cel, on Déu mateix ens serveix amb el seu amor etern que mai no s'extingeix.